

Pasi Suvanto

KONKURSSIKYPSÄN
PÄIVÄKIRJA

KONKURSSIKYPSÄN PÄIVÄKIRJA

Tämä kirja on omistettu äidille ja isälle. Kiitos kärsivällisyydestä, avusta, tukemisesta ja kanssakulkemisesta koko tämän matkan ajan ja varmasti tulevaisuudessakin. Kirja on omistettu myös minulle. Ihmettelen ja kummastelen tätä sitkeyden määrää, lujutta ja kykyä selviytyä tilanteesta kuin tilanteesta, päivästä toiseen ja vuodesta seuraavaan. Sekoa-matta.

Liperissä 30.6.2017

Pasi

Pasi Suvanto

KONKURSSIKYPSÄN
PÄIVÄKIRJA

© 2017 Pasi Suvanto

Kannen valokuva: Pasi Suvanto

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-171-3

Sisällysluettelo

Sammalmättäällä	7
Lähtökuopissa	12
Muutoksia ilmassa	18
Ken kuuseen kurkottaa...	55
Uudet tuulet	58
Huipulla tuulee	79
Linnut, linnut	81
Melkoista säätöä	119

Kuusamoon	134
Lopun tuuletus	144
Mitähän vielä?	169
Entä nyt?	179
Ylämäki, alamäki	188

Sammalmättäällä

Tässä minä istun sammalmättäällä kuunnellen kuusikon hiljaista huminaa. Rauhoittavaa huminaa. Siitä minä nautin, ja auringon säteistä, jotka paistavat oksiston väleistä, reunoilta ja lävitse. Tässä on hyvä istua. Lämmintä ja pehmeää. Keräisin marjoja muilta mättäiltä, mutta selkä olisi jumissa hetken päästä alkaessani kyyristellä. Jätän siis ajatuksen tuonnemaksi, ja kerään vain ne, jotka yllän istualtani kurotella.

Näen taivaalla joutsenia. Ne kaakattavat kovaan ääneen lentäessään kohti pohjoista. Pohjoista ja pohjoista. Mistä minä mitään tiedän ilmansuunnista. Jostakin ne tulevat ja jonnekin ne menevät. Muistan montakin tarinaa, jolloin eksyin mitä uskomattomimmissa paikoissa. Löysin kuitenkin aina perille.

Löysin tähän sammalmättäälle unelmoimaan ja ihmettelemään maailman menoa.

Mutta mitä sinulle kuuluu? Miten ihmeessä selviäisit puustasi alas, jonne olet kavunnut koskettamatta kertaakaan edes maankamaralle? Muistatko, kun eksyit joka ikinen aamu kesätyöpaikallasi pitkänmallisessa ja sokkeloisessa rakennuksessa? Löysit itsesi kerta toisensa perään talon väärästä päästä, ja palasit nauraen takaisin lähtöpisteeseen. Entä ajelu pikkubussilla täysin vastakkaiseen suuntaan kesäreissulla. Navigaattori ohjeisti tekemään u-käännöksen kymmenien kilometrien turhataipaleen jälkeen. Vasta sen jälkeen alkoi kotimatka oikeaan suuntaan. Miten meni junanodotus Imatran asemalla, kun kulkupeli pitkällisen odottelun jälkeen saapuikin mielestäsi väärästä suunnasta? Juna oli joko väärä tai asemarakennus oli muuttanut paikkaa päivän aikana pihan toiselta puolelta toiselle. Jo armeijassa välttelit suunnistusta. Ainakin silloin, kun piti lähteä yksin metsään. Kaveriporukalla oli helppoa, kun täytyi vain juosta jolkutella toisten perässä sen enempää maastokarttaa tai kompassia tutkimatta. Sanoit luutnantille, että jos yksin metsään

päästät, niin porukalla saatte illan pimetessä pois hakea. No, et tainnut kuitenkaan pahemmin eksyä niillä reissuilla.

Maankamaraltahan se elämä alkaa. Pienistä asioista, perusasioista. Mainitsit joskus, että kaiken minkä olet oppinut, olet oppinut kantapään kautta. Niinhän siinä on tainnut käydäkin. Kantapään kautta. Kivuliaan karvaasti, mutta tehokkaasti. Kantapääät ovat yrittämisestä ja erehdyksestä raapiutuneet verille ja laastaria niihin on laitettu, kunnes ovat vähitellen kuluneet taas pois.

Tässä minä nyt istun ja valitan kuin tuomiopäivän lähettiläs. Se kai minun kuuluisi sinulle ollakin, mutta onneksesi olen jotakin aivan muuta. Kuuntelel tuulta karvaiset korvani höröllään. Kuin ikuisuuden äänimaisemaa jostakin kaukaisuudesta. Mistähän tuokin tuuli oikein tulee? Nykyisin tuulee aina.

Voiko vitutukseen kuolla, mietit joskus. En ainaakaan tiedä yhtään ennakkotapausta, mutta kai sitä siihenkin voi kuolla. Ainakin krooniseen. Sellaiseen, joka kalvaa koko sisuskalustoa kuin rutto ja syöpä

yhtä aikaa. Myös masennukseen voi sairastua, jopa kuolla. Sitä oiretta minä en ole sinussa vielä huomannut. Ihailen, miten heikkoinakin hetkinä pystyt repimään jostakin iloa ja valoa elämäsi. Toteat vain, että yritetään huomenna uudelleen.

Jotkut ihmiset, etenkin lapset ihmettelevät naurasi ja ilmeitäsi ja jotkut jopa matkivat vinoa hymyysi ja ilmeikkäitä kasvojasi. Remakka naurusi kajahtaa ilmoille, milloin missäkin. Se on kuulemisen arvoinen remakka se. Joitakin se ärsyttää. Joskus tuntuu, että se ei lopu ollenkaan tai jatkuu tilanteesta seuraavaan lähes taukoamatta. Jotkut ajattelevat, että hymysi ei ole aitoa. Voin kuitenkin kertoa, että aitoa se on. Jos sinua ei hymyilyttäisi, et hymyilisi. Hymyilet vain hymyilemisen arvoisille asioille. Et ole myöskään antanut hymysi hyytyä kaikkina näinä vuosina. Älä annakaan, koska mitään syytä siihen ei ole. Asiat ovat loppujen lopuksi ihan hyvin.

Kerron nyt tarinan, joka opettaa sinulle ehkä jotakin, ehkä ei yhtään mitään. Mitäs läksit, sanoisin, mutta en silti sano, ainakaan ääneen. Samassa uppoavassa veneessähän tässä ollaan molemmat. Minä en voi kuitenkaan kantaa vastuuta sinun teoistasi tai

10

Tämä päiväkirja kertoo omakohtaisen tositarinan päiväkotiyrittäjän iloista ja suruista, ahneudesta ja taloudellisesta ahdingosta omistamisen ja kuluttamisen villissä viidakossa.

Asunnot ja autot vaihtuvat tiheään tahtiin. Rahaa ei ole, mutta kulutettava on silti. Lainarahalla.

Yritys tekee voittoa ja tappiota vuoronperään. Enimmäkseen tappiota.

Tapahtumat johtavat vääjäämättä karuun lopputulokseen, niin työssä kuin yksityiselämässäkin.

www.bod.fi